

FJORTONDE SÖNDAGEN EFTER TRINITATIS

DOMINICA XIV

Text Luk 17: 11–19

”Stå upp och gå dina färde. Din tro har frälst dig...”

Med de orden slutar vår text i dag. De är både slutord och huvudord för denna berättelse. Och – kan vi tillägga – de är överväldigande ord: Att komma till Kristus få nåd och gå med de tröstens ord: Din tro har frälst dig!

Kan det finnas något större än när en människa kommer till tro. Det heter ju att änglarna i himmelen fröjdar sig över en enda syndare som gör bättring. Det är något oerhört stort när en människa kommer rätt, får nåd, kommer till tro och blir frälst. Men samtidigt ser vi att många, många kommer inte till tro. De får av Gud så många gåvor, till och med frälsnings gåva till skänks och för intet, och ändå tar de den inte. Varför?

Ja, varför, sker det inte? Och egentligen är det densamma frågan som också vår text reser: Varför var inte de andra, de nio, tacksamma? Varför vände de inte tillbaka för att tacka Jesus och betyga sin tro på honom? Var blev de av?

Här avslöjas något av människans djupa, själsliga dilemma. Hon får av Gud så många gåvor, varje dag och varje stund, och begär dem varje dag och varje stund, även om hon inte tror att de kommer från Gud. Men om hon nu skulle erkänna att allt kommer från Gud, hälsa, frihet, arbete, välstånd, att det går väl i livet, att man får leva i fred i landet, så tackar hon inte Gud. Hon äger ingen förtröstan till Gud. Men ändå inbillar hos sig att hon står väl till hos Gud. Hon står i motsats till den som är alla goda gåvors givare. Hon tar allting som självklart, fastän det på intet sätt är självklart. Men vad är självklart i att vi lever och har hälsan, att olyckor inte drabbat oss, att vi uppehålls dag för dag? Finns någon självklar regel på denna jord som säger att så ska vara? Säger inte livet i världen i stället att det är farofyllt, att det dagligen begås mord och dråp, att allehanda ogärningar sker, att fruktansvärda olyckor sker, att människor drabbas att sjukdomar som ingen kan bota, är det inte mer regel än undantag? Och vad säger människor när man hör sådant? Jo, man säger ”sant sker” och visar med det att ingenting av det hon åtnjuter och tar för givet, är på något sätt givet. Men kvar står otacksamheten. Att inte ta för givet, att i stället förtrösta på Herren Gud och hans ord, att räkna med att vad som än sker så får jag vara i hans nådefulla hand. Det är tro, det är att vara tacksam. Något av detta lär vi oss i dagens text.

”Blinda får sin syn, halta gå, spetälska blir renade, döva hör och för fattiga förkunnas evangelium...” heter det om Herrens Jesus. Ryktet om honom hade spritt sig. Och gjort det också till de tio spetälska som möter honom på vägen mellan Galiléen och Samarien och när de ser Jesus ropar de:

1. ”HERRE JESUS, FÖRBARMA DIG ÖVER OSS”

Det var inte alla som kom till Jesus, det var heller inte alla som kom som sökte honom för att få hjälp. Det var, som vi ser av texten heller inte alla som när de blev hjälpta, tackade och lovade Mästaren. Men

låt oss lägga märke till att de samfällt ropar detta till Jesus. De spetälskas belägenhet var inte lätt, man fick bo utanför staden och man fick inte närma sig någon utan att klart signalerat om att man var smittad. Man ropade Oren, Oren, så att alla blev varnade. Rabbinerna och andra var noga med att inte komma i beröring med dem. Men så kommer Jesus och de ropar inte Oren, Oren, utan de ropar i stället: *"Herre Jesus, förbarma dig över oss"* Redan detta var något oerhört, och skulle någon av rabbinerna eller de skriftlärd och fariséerna varit vittne till detta hade de dömt ut inte bara de spetälska utan också Jesus. De var förbjudet att komma i närheten av dem. Och de stod på avstånd. Men Jesus tar emot dem. Han säger inte: Ni är spetälska, gå iväg, er vill jag inte ha något att göra med. Han tar emot dem, räds inte deras sjukdom. Han sänder dem till prästen för att han skulle avgöra hur det var med deras sjukdom och på vägen blir de rena. Till skillnad från alla andra, botar Jesus dem.

Och det som nu Jesus visade, gäller inte bara den som spetälsk utan gäller oss alla Vi med vårt syndafördärv. Skulle Jesus handla som alla andra så skulle han säga: Bort med dig. Men så handlar han inte. Han säger i stället. Kom till mig. Han säger i stället Tro på mig. Han ropar oss till sig, han kallar, ja han kommer till oss med sin nåd. Såsom de spetälska inte förgäves behövde ropa Mästare förbarma dig över oss. Så behöver du det ej heller. Han hör och han botar och gör under

2. "EN VÄNDE TILLBAKA NÄR HAN SÅG ATT HAN BLIVIT BOTAD..."

Det var som sagt ingen massrörelse när det gällde att ta till sig evangelium. Jesus gjorde många under och många, många blev hjälpta och botade av honom. På ett ställe heter det att han botade alla som hade någon sjukdom. Och vi kan tänka på bespisningsundren och förstå hur många då som kunde tillgodogöra sig detta. Men här och var handlar det om, liksom också i denna text, om människor som kommer till Jesus och blir hjälpta och som faller ned i tacksamhet och bekänner sin tro till honom. Och det ska vi ställa i den belysningen man i dag menar att undren ger när det gäller Jesus. Man säger ju att de inte är viktiga, de har ingen verklighetsförankring. Men Jesus visade att undren var viktiga, ja de var så viktiga att människor därigenom kom till tro. Just genom att de trodde att Jesus hade utfört detta, och att de därför trodde på honom Ja det är alldeles klart att undren, alla Jesu under ytterst handlar om detta att människor därigenom ska förtrösta på Kristus och bli saliga.

Så också här. En av dem vänder tillbaka när han förstår att blivit botad. Han måste gå till Jesus och tacka honom. En av tio. Likväl är hans, den endes attityd, den rätta. Den som evangeliet framhäver för oss. Att komma till Jesus med sin nöd och att komma till honom med sin tacksamhet. För den är trons tacksamhet. Först tron att Jesus gör och gjorde detta föder tacksamheten. Och han trodde på Jesus!

3. "DIN TRO FRÄLST DIG"

Och Jesus säger till mannen: *"Stå upp, gå din färde, din tro har frälst dig."* Märkliga ord, för vad trodde mannen? Han trodde att han genom vad Jesus sa, hade blivit botad, att det var Jesus och ingen annan som hade botat honom. Det var ju enkel tro. Och kanske någon tillägger att det var en tro utan reflexion. Men det kvittar. Det var en tro som trodde på Jesus, och se den frälser. Ja, Jesus själv håller den för en saliggörande tro. Och här ser du nu vad tro är. Tron är så enkel att man blott tror att det är Jesus som hjälper, Jesus som gör mig frisk, Jesus som förlåtit mig synden. Och se, den tron frälser.

"Saliga är de ögon som er det ni ser". Så hette det förra söndagens text och så kan det heta också i anslutning till dagens text. Ty salig är den människan som i evangeliernas Jesus, ser Frälsaren som kommit att uppsöka och frälsa det som var förlorat. För det är just det han lovat och sagt.

Den tron frälser dig!

Med tacksam röst och tacksam själ / Min lovsång sjunger jag: / O Gud, du alltid gjort mig väl / Och gör det än i dag.

Min Gud, ett vet jag som består / När år och dagar flyr / Det är din nåd, för varje år / Och varje morgon ny.